

Ingen steder til

Novelle av tannlege Per Neverlien

I
«Jeg skulle så gjerne se litt av verden,» sa hun, og så på ham med de sterke øynene sine. Og kinnene glødet og pannen under det brusende håret hvor gråtonen knapt kunne anes.

«Visst er det høst,» sa hun, «og så må vi skynde oss.»

Hun strålte i lengsel, var sterk som alle høstens stormer, og ville langt.

«Alt er bare plutselig for sent,» sa hun ertende og siterte ham.

De dro, og skulle alle steder til.

*

Der er så mange spor. Der er så mange steder å komme fra og så mange steder å dra til. Alltid er det noen som kommer og noen som drar. Spor-vekslene synger metallisk. Rødt blir grønt og rødt igjen. Enorme takspenn, fremdeles sotfargete etter forgangne tiders kullfyrte lokomotiver, buer seg over tog og mennesker, ryggsekker og kofferter, noen i nye, glade farger, andre grå og slitte, like til utslitte.

Sentralbanestasjoner. Som kjempeblekkspruter ligger de med tentaklene strukket til de tynneste trådene sugd fast til ukjente, små steder.

*

De står i villrede i det store Europa. De står i veien for så mange og sier 'unnskyld, unnskyld, unnskyld'. De vet ikke hvilken utgang de skal velge, knapt vet de hvorfor de har kommet.

De sier til hverandre: «Vi har ikke noe ærend. Vi er to gamle mennesker liksom plutselig på vei ingen steder til.»

*

Lyset faller langsomt ned gjennom det skitne glasstaket. Ned på klynger av mennesker. Stillferdige mennesker som

venter på å få slippe ut gjennom porten og gitteret. Ut på sin reise.

En metallisk stemme skjærer en beskjed gjennom hallen. Noen oppfatter ordene. De blir først til å gripe tingene sine og slepe dem mot en port. Bærer så alt for tungt, fomler med billetten, mister og tar opp, kaver og krummer seg, heslige, uten stolthet, for ivrige etter å komme seg forbi, som om porten, styrt av en usynlig klokke, vil slynges i ansiktet på dem som kommer for sent. Ubønhørlig. Som hjelpeløse barn i grusom avmakt.

Siste del av køen har mistet sin orden. De aller bakerste trenger seg frem på sidene. Det blir en klynge av dem, en klump mennesker. Vissheten om at noen alltid kommer for sent, fører til at de bakerste i køen gripes av ukontrollert angst.

Men porten sluker dem alle, og de blir borte på fjerne perronger.

*

«Jeg vil hjem,» sier hun. Hun er blek. Håret er fett, kinnene blanke.

«Denne verden går seg vill i meg,» sier hun og begynner å gråte.

Med de salte tårene som en varm strøm over kyssets ville buer, lar de tyver stjele bagasjen.

Så legger hun hendene sine mellom hans, som frukten i en belg gjemmer seg, og hvisker, redd for sin egen stemme: «Gjennom en vinter skal vi tæres av iskrystaller i din fars hus.»

II

Han står på trammen til sin fars hus. Venter Verden hjem. Mon tro han kjenner den igjen? Kanskje har den gått seg vill. De gamle stiene har gjemt seg under års nedfall. Det har plutselig blitt så mange år. De hadde tent så mange bål av lengsler, og siden denne lukt av regnvåt aske i sorte brannruiner.

Som unge hadde de lovet hverandre at når de ble gamle skulle de aldri si at 'tiden går så fort'. Heller ikke skulle de snakke om at noen var død, eller syk. Alt dette var plutselig blitt mange år tilbake. Det var høst og bakkefrost idet de løftet kisten ut. Han så det knapt. For nettopp så han den første kløver komme gjennom ennå sotsvart snø og ville bo i hennes hånd, og dunkelt i erindringens blå skygger av alt hun var tilstede, savnet av hennes leppers tunge varme og øynenes grønne lengsel.

*

Han sto tilbake på trammen til sin fars hus. Himmelen, skåret knivrent av, hvilte tungt på høstens meiselhugde horisonter. Lyset skled vest som strøm av blod, her og der de glisne silhuetene av gamle trær.

Mot pannen slo et drag av nesten glemte somres varme, og skjelvinger fra fjerne år der hun lå villende og naken i det mosegrønne.

Barneglade sanger virvlet opp fra bekkens frostrøykville danselek mot øst og inn i nattens sorte gap.

Ennå hadde ikke novembertåken lagt seg klam og grådig over tunets gule strå, eller mellom alle husene: Vindskjeve av elde, hvor døde vinduer ga matt refleks av sammenkrøllet kløver der en gang hun var, og hennes flammende lepper mot hans.

«Høst,» sa hun en gang, «er tid for alle nye tings begynnelse.»

*

Det fulgte tunge dager, med sorte skygger av alle drømme- ne, håpene, ofte angst, og forfallet som lurvet gjest. En grovhugd stein på brystet hennes, pannens alderslinjer, følsomt grove som bare linjer i en stein kan bli, trekkene av alt hun var, risset i en grå granitt.

Han sto og sto på trammen til sin fars hus og ventet Verden hjem. Det var jo der den hørte til? Det sortnet under tunge skyer, det var som natten gikk seg vill, og han gikk inn i farens tomme hus, de mange rom som luktet fuktig støv, der de en gang tok inn.

«Nå kan jeg ikke mer,» sa hun, «nå vil jeg hjem til Gud.»

Hun gikk ut så plutselig som bare hjertets siste slag kan slå.

*

Så var det vinter blitt. Han strøk den aller første, lette snø av steinen, og la de kalde fingrene mot leppene, lukket savnet over seg som bøyde bjørker etter tungt snøfall, mens løssnø langsomt fylte plogfuren i hans erindring.

Og siden gikk han bort, ingen steder til, mens sorte tanker flyttet seg lik flaggermus på husets låste loft, hennes lepper brente som erindrings brann alene brenner, og verden gikk seg vill i ham.

KJEVEORTOPED 1
Nationalteatret stasjon

Lang erfaring med alle typer kjeveortopedisk behandling for barn og voksne.

*Labial eller lingual apparatur (Incognito) -
Invisalign - Preprotetisk kjeveortopedi -
Periorehabilitering - TMD - Snorkeskinner*

**Ingunn Berteig og
Tor Torbjørnsen**

Spesialister i kjeveortopedi

**Ruseløkkveien 6, 0251 Oslo, rett
over gata for Nationalteatret
stasjon, utgang Vika**

post@kjeveortoped1.nhn.no

Tel 22838700

www.kjeveortoped1.no